



Algemeen

Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

N E D E R L A N D E N .

's Gravenhage, den 22 September.

De leden der Tweede Kamer, hebben sedert weinige dagen, een gedrukt exemplaar, in de twee talen, van het geheel ontwerp van ons *Burgerlijk Wetboek* ontvangen. Men heeft dus, in deze omstandigheid, goedgevonden, om de boodschap des Konings, waarbij de voorstellen aan de Staten-Generaal moeten gezonden worden, en het onderzoek der geloofsbriefen voor de nieuw inkomende leden, niet af te wachten.

Er knnen geschillen oprijzen, omtrent de wet-tigheid der keuzen van nieuwe leden der Tweede Kamer, door de Staten der Provinciën voor de eerstkomende zitting, gedaan. Ingevolge artikel 94 der Grondwet, worden die zwaarigheden door de Kamer zelve opgelost. Indien nu eens bevonden wordt, dat een deel der onlangs benoemde volksvertegenwoordigers de vereischte hoedanigheden niet bezitten, wat zal men doen met het hun toegezonden ontwerp van Wetboek? In zulk een geval zijn immers al de geheimen aan ongewijde handen toevertrouwd! Men zegge niet, dat hier geen geheim besta; want, zoo men reeds nu de aanstaande wetten aan het Volk had willen bekend maken, men kon gemakkelijk de oplage van het ontwerp op eenige duizenden bepalen, de benoedigde afdruksels aan de leden van elke regtbank zenden, en de overige algemeen verkrijgbaar maken. Of wil men misschien veronderstellen, dat de Minister zal gezorgd hebben om dit heiligdom aan geene anderen dan oude leden van de aanzienlijke vergadering te laten zien, dit is, aan twee derde van de Afgevaardigden? Dan heeft men de zaak aan 70 of 75 personen medegedeeld, welke op dat voprecht niet meer aanspraak hebben dan elk ander burger.

Het artikel 106 heeft immers bepaald, dat de Koning, niet aan de Afgevaardigden, ieder in het bijzonder, en door de brief-post, maar aan de tweede Kamer, het zij bij eene schriftelijke boodschap, welke de redenen van het voorstel inhoudt, of door eene commissie, zijne voorstellen zendt. Deze voorbarige zending is dus onregelmatig.

Bovendien, hoe zal men aan dit uitverkoren getal de oplossing der aanmerkingen eener niet meer bestaande centrale sectie ingeleverd hebben? En hoe zullen de nieuwe Volksvertegenwoordigers, in de plaats der uitvallende opgetreden, over de waarde van deze oplossingen oordeelen, daar zij noch van de gemaakte aanmerkingen, noch van de gronden waarop dezelve rusten, de minste kennis dragen? Wat zou er ook van komen, zoo eens de vernieuwde Kamer met geheel andere zwaarigheden, in eenen tegenovergestelden zin, voor den dag kwam?

Er zijn nog ten minste een vijftigtal andere vragen die wij zouden kunnen voorstellen, wegens het enkel verzenden van het wetgevend stuk dat eerstdaags te Brussel moet getoetst worden. Maar wij zullen de zorg tot het uitbreiden van deze kleine lijst, aan den kundigen lezer overlaten.

Amsterdam, den 21 September.

Het volgende berigt, is heden ter Beurse aangeplakt.

De Heeren Hope en Comp., verhaasten zich om ter kennis van de belanghebbenden te brengen, dat een bijzondere Courier dezen nacht aangekomen, en aan hun door Zijne Excellentie, den Heer Baron van Zuylen van Nijveldt; buitengewoon Afgezant en Minister Plenipotentiaris van Zijne Majesteit den Koning der Nederlanden, gemeenschappelijk met den Heer Manuel Sanchez Toscana, als Representant van hun Huis van Negocie, afgezonden, hun heeft aangebragt het berigt van den gunstigen uitslag der demarches, ter bevordering en besluiting der belangen van de geldleeningen in Holland, voor rekening van Spanje gecontracteerd, aangewend, en, door Zijne Excellentie den Heer Minister Plenipotentiaris voormeld, op last van hoogstgedachte Zijne Majesteit onzen geëerbiedigden Koning, met onafgebroken ijver ondersteund en bevorderd: zijnde hetzelfde bij hun; Heeren Hope en Comp. ontvangen berigt, woordelijk vervat in het volgende stuk:

» Voorstellen gedaan aan de Cortes, door de Commissie van Finantien, nopens de schuld in Holland, den 9 September 1820; in openbare zitting den 10 September daaraanvolgende bediscutierd; den 11. tot dekreet gebragt en denzelfden dag geresumeerd en gearresteerd:

» 1.º Spanje erkent als regtmatig de schuld, die op onderscheidene tijden door het gouvernement met eenige Hollandsche handels-huizen gesloten is, ten beloope van eene hoofdsom van f 31,135,000.

» 2.º Spanje zal beginnen met, door de Schatkist; te doen betalen den interest van het verschuldigde kapitaal, te rekenen van den vervalldag die plaats hebben zal den 1. Januarij 1821, onder algemeene hypotheek van alle de inkomsten van den Staat.

» 3.º Spanje erkent voor regtmatig die schuld, welke tot zijnen laste ontstaat, uit hoofde van den op dit kapitaal verloopenen, en tot heden toe niet betaalden interest.

» 4.º De Cortes magtigen den Secretaris van Staat voor het departement der Finantien, om, zich hierover verstaan hebbende met de schuldeischers of hunne gemagtigden, ter goedkeuring van de Cortes voor te dragen de billijkste wijze van betaling van het achterstallige, hierin tevens het grootste voordeel van den Staat in acht nemende."

P R U I S S E N .

Berlijn, den 9 September.

Het zoo veel gerucht gemaakt hebbende vertrek van den generaal Carnot uit Maagdenburg, is geenszins eene ontwijking geweest, maar heeft enkel plaats gehad ter oorzake van een reisje naar Halberstadt, met voorkennis van den bevelhebber der vesting. De beweegreden daartoe was het bezorgen van de uitgave van een letterwerk, hetwelk hij aldaar doet ter perse leggen. Het misverstand schijnt daaruit ontstaan te wezen, dat hij wel den militairen kommandant, zoo wij gezegd hebben, van zijn voornemen had onderrigt, maar niet de politie, welke hij zeker meende, dat uit haar zelve daarvan wetenschap zoude krijgen. De generaal is te Maagdenburg reeds weder aangekomen, gelijk ook de Commissaris van Politie Forster.

MENGELWERK.

..... den 2 September.

Aan den Redacteur van het Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

MIJNHEER DE REDACTEUR!

Dikwijls hoorde ik vragen: worden de uiterlijke teekenen van verdiensten altoos *alleen* aan wezenlijk verdienstelijke personen gegeven? Veelmalen werd daarop ook een ontkenend antwoord gegeven, hetwelk men somtijds wel door voorbeelden staaft. Maar wat gebeurt het niet omgekeerd, dat lieden van ware verdiensten onbetoond blijven!

In 1814 werd onze President-Burgemeester P.... onder de Notabelen gerangschikt, in welke hoedanigheid hij ook de Grondwet hielp aannemen. Hij had, onder Napoleon, posten van bestuur geweigerd; maar nauwelijks was de verandering van zaken daar, of de man was N^o. 1, en is het tot op den huidigen dag; hij wordt den afgod genoemd, en bekleedt hier de voornaamste ambten, is ook Heemraad van en van de en Deze Burger-vader, eenmaal door den Koning aangesteld zijnde, is naderhand weder benoemd, en zal, nu moettende afgaan, wel herkozen worden; want men kan hem, zoo het schijnt, niet missen. Dat hij zich verdienstelijk maakt, wil ik niet in twijfel trekken; als lid der Provinciale Staten, wel eerambt hij dit jaar op nieuw aanvaard heeft, klonk zijne stem ook voor den waardigen Kemper; en, onlangs eene Redevoering houdende, betoogde hij met veel wijsheid, *dat er nog veel goeds in Nederland was. Hierbij werden van Maanen en Kemper als voorname Maanen, aan wie wij vele verplichting hadden, voorgesteld. Appellius dorst hij niet zoo veel roemen, om dat de branders en zijne broeder de wijkooper niet al te zeer te vreden zijn. Dit alles werd met stillen eerbied aangehoord, en een luid handgeklap paarde zich met de toestemmende echo der Vergadering. — Hoe komt het nu, vraag ik, dat zulk een verdienstelijk man nog geen orde-lint ontvang? daar het toch wel zou passen, dat iemand gedecoreerd wierd in eene stad, die, na de gelukkige omwenteling van 1813, tot den rang der groote steden is verheven geworden, zonder dat dit haar tot nog toe veel voordeels heeft aangebragt.*

Uw bestendige Lezer,

P. VAN DER VEST.

J..... den 2 September. 1820.

MIJNHEER,

Daar het altoos goed is voorstellen tot verbetering van bestaande misbruiken aan te hooren, neem ik de vrijheid UEd. iets te schrijven over de bedenkingen, welke ik hier, (in de provincie Vriesland,) door sommige Heeren in de sociëteit hoorde maken tegen het gewone uitlooven van eereprijzen bij de op handen zijnde Harddraven. Te regt, mijns bedunkens, was er aangemerkt hoe het ongepast ware daarvoor eene (het zij dan gouden, of zilveren) *Zweep* te schenken, omdat daarbij niet alleen het spreekwoord: *de paar-den, die de hauer verdienen, krijgen ze niet*, letterlijk werd waar gemaakt, maar dat men op die wijze den *eigenlijken* winnaar nog daarenboven eene roede voor zijn eigen rug deed halen. Onder het geen nu deswegens geopperd werd, kwam mij het *origineelste* voor, dat iemand van het gezelschap den juist opgeval-len post van *Percepteur der directe Belastingen* wilde laten verharddraven. Wat dunkt u daarvan? Het kon ook in andere gevallen van aanwending zijn, wanneer er zich zoo vele sollicitanten opdoen, die allen zoo vele verdiensten hebben, dat men nauwelijks weet wien te kiezen.

Uw bestendige lezer

N. WORD-NIET-KWAAD.

Woerden, den 12 September.

MIJNHEER,

Ofschoon een inwoner zijnde van de provincie Zuid-Holland, had ik, eenigen tijd geleden, een verzoekschrift moeten doen inleveren aan den Heer Gouverneur eener ander provincie, waarvan de hoofdplaats juist geen honderd Duitse milen van hier gelegen is. Mij ter griffie aandienende om de dispositie te lig-

ten, was ik niet weinig onthult, toen ik eindelijk bij den Heer Griffier na lang wachtens toegelaten, en met destigen tred door Zijn Ed. ontvangen, eene zulke menigte papieren, boeken, enz., door elkander geworpen, op en onder de tafel zag liggen, dat ik waarlijk mij niet genoeg verwonderde over het brein van den man, die daar wist door te komen. *Mij* althans kwam het voor, een bajert van verwarring te zijn, en dacht ik geene reden te hebben om mij te beklagen, toen, reeds na verloop van slechts een weinig meer dan drie vierendeel uurs, mijn ingediend stuk met deszelfs *appointement* wedergevonden werd.

Een oude akademie-kennis,

JAN VAN ORDE.

MIJNHEER!

Dat ik met mijn traktement van tweeden Luitenant maar sobertjes kan rondspringen, zal UEd. wel kunnen bevroeden. Maar wat er des niettemin nog al af moet, raad gij misschien niet.

Mijn inkomen is 's maandelijks . . . f 58-33 c.

Daarvan gaat nu in de eerste plaats af:

Voor het <i>Weduwen-fonds</i> ,	
(ongehuwd zijnde,) . . .	f 58-33
— Medicijnen-geld.	» 88
— het Kleedings-fonds	» 3
— Muziek-fonds.	» 92
— Personeel en Mobilair.	» 70
} f 7-08½ c.	

Blijft dan de somma van f 51-24½ c.

Waarmede alles bestreden moet worden: kamerhuur, middagtafel, (voor het ontbijt schiet niet over:) lidmaatschap van de sociëteit, bijdrage voor Frederiksoord, enz. enz.

Zoo dat de korting op een traktement van f 700, 's jaars, bedraagt vijf en tachtig guldens en twee cents, waarbij dan, om den chef te believen, nog dikwijls in spel- en danspartijen moet worden medegedaan.

Bij de oprigting der armée, na de jongste omwenteling, was ons traktement gelijk aan het tegenwoordige, zonder korting.

Voor zoo verre mij bewust is, was de oprigting van het Weduwen-fonds (bij Besl. van Z. M. in dato den 14 Januarij 1815 N^o 29) tot genoegen van alle Officieren; maar wat er met het batig slot gedaan wordt, dat, naar de contributie-gelden af te meten, nog al aanmerkelijk wezen moet, weet niemand der belanghebbenden, alzoo daarvan geene openbare verantwoording geschiedt.

Het medicijnen-geld wordt, volgens Z. M. besluit van den 20. Maart 1817, N^o 75 betaald met 1½ van het traktement, hetgeen over de geheele armée omtrent eene som van f 30,000 zal belooopen. Daarvoor hebben de Officieren, voor zich en voor de bij hen inwonende huisgenooten, aanspraak op de benoedigde artsenijen. Maar dan behoorden die ook altoos voorhanden te zijn, en over het tegendeel is wel eens geklaagd, vooral in gevallen dat het *recipe* door eenen niet militairen arts was gegeven. En zoude men, de grootheid dier gemelde jaarlijksche som in aanmerking nemende, niet moeten denken dat onze Nederlandsche Officieren al vrij teer van constitutie moeten zijn? O bittere pillen!

De daargestelling van een Officiers-kleedings-fonds, bepaald door het provisioneel reglement van Administratie bij de Landsmagt, op een daartoe door Z. E. den heer Commissaris-Generaal van Oorlog vastgesteld reglement, in dato den 3 Junij 1819, hetwelk onder anderen voorschrijft dat daarin, tot aankoop van het benoedigde, in een tijdvak van twee en een half jaar, moet worden gestort eene som, berekend naar den rang door de respectieve Officieren bekleed, namelijk:

Voor de Hoofd-Officieren	f 200.
Kapiteins en Chir.-Majors.	» 150.
1. Luitenants en Offic. van gezondheid der 2. Klasse.	» 100.
2. Luitenants	» 100.
Offic. van gezondheid 3. klasse.	» 50.

Waarvoor de benoedigde voorraadstoffen door de Schatkist worden aangeschaft, en waardoor, ten gebriake van deze, en renteloos voor den Officier, het meerder ontvangene dan uitgedevene ligt, ter

Wijl het niet denklijk is dat daartoe de geheele opbrengst (bedragende voor de 17 Afdeelingen Infanterie omtrent f 220,000) zal behoeven te worden besteed. Doch waartoe dient het kleeidings-fonds, anders dan voor zulke Officieren, die nooit bij kas zijn en bij den koopman geen krediet hebben, waardoor dus een goed huishouder borg moet blijven voor zijne kameraden die geene orde op hunne zaken weten te stellen?

Over het Muziek-fonds wel bij nadere gelegenheid, indien UEd. anders dezen gelieft te plaatsen, welken ik om niet te veel plaats te vorderen, niet langer durve maken.

UEd. Dw. Dienaar,

PIET VAN KLATERGOUD.

Amersfoord, 24 Augustus 1820.

P. S. Geloof niet dat het de tweede Luitenant alleen zijn, die piepen omdat zij zoo geknepen worden; de Kapitein die in 1814 nog f 1600 'sjaars genoot, en nu slechts ongeveer f 1420 trekt, voelt het ook.

Aan den Redacteur van het Algemeen Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

's Gravenhage, den 21 September 1820.

MIJNHEER,

Mij is niet onbekend, dat, voor anderhalf honderd jaren, een Fransche Jesuit een traktaatje heeft geschreven om te beweren dat de *Dæmones*, die, tijdens de vreeselijke goddelijke strafoefening, noch tot het bewonen der onderaardsche hel, noch tot het omzwerven in de lucht veroordeeld werden, bij de schepping der *Dieren*, in de lichamen van deze gejaagd werden, om die te bezielen; — dat, later, een Engelsch wijsgeer hetzelfde systema, in ernst, wederom heeft te berde gebragt; — en dat, voor korten tijd, een Hollandsch puikdichter zich, mede in allen ernst zoo het schijnt, tot een voorstander van hetzelfde verklaard heeft. Maar ik weet ook, dat de Jesuit zijn geschriftje naderhand voor eene grap verklaard heeft, met welke hij enkel gemeend had zekere Dame te believen; dat de Engelsche wijsgeer geene aanhangers, van naam althans (behalve gedachten puikdichter), heeft gevonden; en dat, ter gelegenheid van het dichtstuk van den laatst gemelden, door zekeren anderen, nog meer bejaarden puikdichter, de vrees geuit is dat zijn vriend begon te *reutelen*. De kleine *Zemire* van den grijsaard heeft ook waarlijk niets aan zich, waardoor men haar voor eene duivelin zoude houden.

Doch, Mijnheer, — wat daarvan ook wezen moge, wanneer ik zulk een, ja dan geen duivelachtig, diertje in mijn huis heb, — mag dan iemand, al ware het ook een werkelijke duivel zelf, zoo maar ongevraagd en ongemeld er in komen om het dood te slaan?

Ik had, — ja, Mijnheer, helaas! ik had, gisteren nog, een hondje, dat van mij en mijne vrouw, niet alleen om deszelfs eigene aanvalligheid, maar ook als het geschenk eener hoogstgeachte Dame, voor geen lief ding zoude zijn te krijgen geweest. Dit diertje had het ongelijk, tegen het verbod van onze regering, op straat te loopen; en, (gelijk gemeenlijk de ordonnansen best worden uitgevoerd, wanneer zij strekken om menschen of dieren te plagen,) er waren dadelijk dienaren bij de hand om er jacht op te maken, en het bloedgeld te verdienen. Het is nu wel juist niet meer in de hondsdagen, maar men heeft ergens *dolle* honden gezien; daarom moeten de *niet-dolle* honden worden doodgeslagen. Zoo gaat het in de wereld: de goede moet om den kwaden lijden. Het lieve beestje ontkwam echter, tot onze blijdschap, vlugtende op onze binnenplaats. Maar neen, het ontkwam niet, en onze blijdschap verkeerde welhaast in bittere, ja in allen opzichte, *bittere* droefheid. De dienaren vervolgden het, de deur welke anders die binnenplaats afsluit door, en bragten het voor onze oogen ter dood.

Is dit geene wezenlijke schennis van de veiligheid welke mij en mijne huisgenooten in mijne behuizing toekomt? of behoort eene daaraan verknochte besloten plaats niet tot de behuizing zelve? En zoude men alzo ook, zelf op die plaats wandelende, het recht van de onschendbaarheid des woning kunnen verliezen? Dit waren mij in de gedachten komende regtsvragen, over welke ik wel een werkje wilde schrijven. Maar, schoon het verre af zij, dat wij in de tijden leven, bij voorbeeld, van *Eduard*, Prins van Wallis en Hertog van Gayenne, toen het klagen over

eene lagere regering bij eene hogere, voor eene misdaad gehouden werd waarop de *galg* stond, — ik wil mij hierin niet verder verdiepen, en denk het is best te *zuchten en zwijgen*.

UEd. Dw. Dienaar,
VAN DER MOP,
Literator.

Aan den Redacteur van het Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

R—tt—m, den 6 September.

Bij gelegenheid van de harddraverij, die op gisteren in het dorp Scheveningen plaats moest hebben, heb ik met mijne familie ook een toertje daar naar toe gedaan. Na dat mij het bijwonen van deze thans meer en meer zeldzaam wordende verlustiging, over het geheel genomen, vrij wel bevallen had, (schoon ik ook al daarbij eenige kleine aanmerkingen te maken had, welke ik mij niet veroorloven zal hier op te geven,) trof mij, bij de terugwandeling naar ons logement in de stad, eene ontmoeting, van welke ik mij genoopt vinde UEd. kennis te geven.

Nevens de vele rijtuigen, die met terugkerende nieuwsgierigen van Scheveningen aankwamen, of ook zonder volk derwaards reden om anderen op te nemen, zag ik zulk eenen ledigen wagen, in het Noord-Einde, aanhouden door eenen Heer, die, door eene Dame vergezeld, van den voerman op eenen gebiedende toon eischte naar het meergenoemde dorp gebragt te worden. De voerman zich daarvan beleefdijk verschoond hebbende, voor reden gevende dat zijn rijtuig besproken was door een gezelschap, hetwelk hij moest afhalen, werd de gedachte Heer daarover zoo gebelgd, dat hij met zijnen rotting den voerman eenige duchtige slagen toebrengt.

Ofschoon ik nu van zulk bedrijf in andere landen, toen daar nog lijfeigenschap bestond, wel eens voorbeelden gezien heb, die ten gevolge hadden, dat de geslagene den slager een pand van den rok of ook wel het kastjingswerktuig kwam kussen, verwachtte ik daarvan eenen anderen uitslag in de Hofplaats van het Koninkrijk der Nederlanden, en begon voor den Heer (niet zoo zeer om zijnentwille als omdat hij eene Dame bij zich had) te vreezen dat de voerman hem ook wel zijne zweep mogt op de schalen leggen. Het bleef er echter bij, dat de laatstgemelde van den bok afklom, en met den Heer eenige woordenwisseling had, welke ik niet begreep of liever niet kon verstaan.

Aan den eenen kant was ik daarover wel te vrede, omdat ik niet gaarne zie dat iemand zijn eigen regter wil zijn; maar aan den anderen kant, mag ik niet ontveinzen de behandeling of liever mishandeling, welke de Heer zich had veroorloofd, te hebben aangezien voor eene daad van zulken aard, als in een land van goede Politie en Justitie niet behoort te worden geleden, waarom ik ook aan eenige omstanders, die met mij over het geval meesmuilden, de vraag deed of de voerman daarover geene klage zou inbrengen. Hoe verwonderde ik mij dan niet, toen ik ten antwoord bekwam: *UEd. is zeker niet van deze stad, en kent dus dien Heer niet; deze is zelf een beambte van de Politie, zoo wat tusschen de hoogsten en laagsten in; daarom zal de voerman het klagen wel blijven laten; dat hem ook wel geraden mogt wezen.*

Ik dacht gezegende *R* stad!* en spoedde mij naar de schuit, tusschen beide eens omziende of er ook Heeren met rottingen in de nabijheid waren.

JAN KIJKOVERAL.

Aan den Redacteur van het Algemeen Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

Amsterdam, den 15 September 1820.

MIJNHEER DE REDACTEUR!

In de Curaçoesche Courant worden alle de voor dat Eiland gemaakte wetten gepubliceerd; geene wet, al ware ze ook de in Staats-Courant gesinsereerd, wordt in de Kolonie erkend. Noch Gouverneur, noch Regter of onderdaan, behoort zich daaraan te houden; en uit dien hoofde is er niet door de Eigenaren van het hier aangekomene Brikschip van Curaçao gezondigd; zoo dat aan den Raad van den Schrijver B, in zijne twee brieven in Uw geacht Dagblad N.º 67

en 74 geplaatst, wel geen gehoor zal verleend worden.

Ik beweer dat het arbitrair zoude zijn, om dit vaartuig alhier te sequesteren; zulks moest dan niet alleen met dit, maar met alle de, sedert de bekendwording van de bedoelde wet, te Curaçao aldaar ge-neutraliseerde, schepen geschieden.

Maar wat zoude men wel van den Gouverneur en Raden zeggen? Ik durf het niet op het papier zetten.

Een koopman, schipper of particulier, koopt een vaartuig; hij verzoekt om protectie, als Nederlandsch onderdaan, voor zijn eigendom, en hem worden de papieren ter hand gesteld. Het vaartuig is beladen en hij wil het laten vertrekken: doch nu komt men en zegt, wij hebben dat niet mogen doen; wij hadden de wet in onzen zak, maar wij hebben vergeeten om ze af te kondigen; nu nemen wij u de papieren weder af. Wie zal nu den ondernemer zijn verlies vergoeden, daar hij zijn vaartuig niet kan gebruiken en het welligt weder onder den koopprijs moet verkopen?

De Gouverneur en Raden zijn de verantwoordelijke personen. Indien de bedoelde wet van 14 Maart 1819 op de Kolonie toepasselijk gemaakt en hun door den Minister van Kolonien was medegedeeld geworden, hadden zij dezelve tot kennis van 's Konings onderdanen te Curaçao moeten brengen. Alzoo de bekendmaking daarvan in de Curaçaosche Couranten geschiedt, is het niet noodzakelijk om de Eigenaars hunne met dit vaartuig voor hebbende onderneming te beletten en den Kapitein en verdere Equipage, door de sequestratie, van hun brood te ontsteken, hetgeen daarvan het gevolg zoude zijn.

Ik ben van het gevoelen van B. dat het des Ministers aandacht wel waardig is, de in de Kolonien bestaande regulatiën welke tegen Z. M. wetten voor Nederlandsch welvaren gemaakt, strijdig zijn, anders te wijzigen, zonder aan deze nieuwe wijziging eene terugwerkende kracht te geven, hetwelk nimmer naar recht en billijkheid plaats kan hebben.

Ik ben met de meeste achting,

U. Ed. Dw Dienaar,

Z.

Aan den Redacteur van het Nederlandsch Nieuws- en Advertentie-Blad.

MIJNHEER!

Ik ben eigenaar van verscheidene geringe woningen, zoo als van omtrent 30 tot 40 gulden 's jaars aan huur opbrengen; deze worden meest bij de week verhuurd. Wanneer nu de huurder niet verkoos te betalen, of wanneer de eigenaar om andere redenen aan zijn huis eene andere inrigting wilde geven, plagt men, tot behoorlijke opzegging, in het geval dat de huurder volstrekt niet goedschiks wilde verhuizen, te kunnen volstaan met zich kosteloos tot den Heer President-Burgemeester te vervoegen, en werd men dan in zijn eigendom hersteld. Maar nu, daar dit niet zonder proces-kosten en het honorarium van praktijns geschieden kan, zoude men wel, om weder in het bezit te komen van huisjes van f 60 tot f 150 verkoop-waarde, een uitschot moeten doen van f 200 tot f 250, want de lieden van de wet geven weinig crediet. Daar dit op de huurders niet weder te verhalen is, kunnen dezen, als zij het wel vatten, zich als werkelijke eigenaars beschouwen, met dat voordeel, dat alsdan de lasten voor rekening blijven van den eigenaar in naam, gelijk degeen is, die wezenlijk en inderdaad van mijne huurders blijft,

de gehoorzame Dienaar

A. Z.....

Bat. v... r. m.

18^{de} 20.

P. S. Heeft U. Ed. wel eens een bewoond huis gezien waarvan de deur en venster-kozijnen met planken waren dicht gemaakt? Laatst zag ik er zulk een, en vernam als de oorzaak van deze bijzonderheid, dat de huisheer de deur- en venster-kozijnen had doen uitnemen, omdat de huurman sedert vele weken geene huur had betaald, waarop de laatstgemelde, wel wetende dat de eigenaar geen f 25 of f 30 zoude geven om hem te doen vertrekken, en dat hij dus niet

door hem genoodzaakt kon worden, die planken had laten voorspijkeren, om er tegen wil en dank des anderen te kunnen iublijven, zonder daarom aan te veel regen en wind blootgesteld te zijn.

ADVERTENTIE N.

Wordt geadverteerd dat, te Rotterdam, den 22 September, is aangekomen eene partij zeer fraaije *Brabandsche* MANS HOEDEN, van allerlei Model, en tot civiele prijzen te bekomen bij *Joseph Sch.*, op de Grootte Markt.

LEES-BIBLIOTHEEK.

Het vijfde Vervolg op de CATALOGUS dezer LEES-BIBLIOTHEEK, bestaande uit de beste uitgezochte *Hollandsche*, *Hoogduitsche*, *Fransche* en *Engelsche* Boekwerken, wordt heden bij den Boekhandelaar J. VAN SCHOONHOVEN, te Utrecht, à 5^½ stuivers uitgegeven. — Men vindt in hetzelfde de belangrijkste zoo buiten- als binnenlandsche Literatuur, *Historische Werken*, *Reisbeschrijvingen*, *Romans*, *Mengelwerken*, *Gedichten*, *Tooneel*, *Treur*- en *Blijspelen* en al, wat verder tot lectuur-afwisseling eener publieke Lees-Bibliotheek behoort. — De kunstminnende Lettervrienden vinden hier ook eene Verzameling der belangrijkste Tijdschriften en Periodieke Werken, in de meest gebruikelijke talen en onderscheidene wetenschappen. De Voorwaarden dezer uitgebreide Lees-Bibliotheek, als ook die der Tijdschriften, zijn bij bovengemelde gratis, en de complete Catalogus, welke meer dan 4000 Boekwerken bevat, à eene gulden te bekomen.

TUIN-CATECHISMUS, of oordeelkundige Raadgevingen aan Eigenaars en Bruikers van Tuinen, Tuiniers, Warmoessiers, enz.; waarbij gevoegd is een *Tuin-Almanak* en *Lijst van Bloemgewassen*, met derzelver voortkweeking, door den zoo geachten als kundigen Tuinier *Willem Gentman*; met afbeeldingen aller Tuingereedschappen. — De laatste exemplaren van den tweeden verbeterden druk van hetzelfde zijn thans te bekomen bij de Boekverkoopers VAN VLIET, TEN BRINK en DE VRIES, te Amsterdam, als mede in de Buitensteden, voor den prijs van f : - 16 - : Ook debiteren gemelde Boekverkoopers aanhoudend, met goed succes, à f. 1 - 5 - : het alom bekende, en voor ~~behoefte~~ van Bloemen onmisbaar werkje van den dooreervaren Bloemist en Entenier *H. van Oosten*, getiteld: DE NIEUWE NEDERLANDSCHE BLOEMHOF, enz; zevende druk, met platen. Benevens eene zeer belangrijke *Lijst* van velerhande soorten van Bloemboomen*, Rozen en meest alle soorten van Zaad-Bloemen.

Uit der hand te koop (uit reden van vertrek), een zeer goed gedresseerde JAGTHOND (Patrijshond) te bevragen aan het Bureau van het Advertentie-Blad, onder de letter L.

ESPRIT, ORIGINE et PROGRÈS des institutions judiciaires des principaux Pays de l'Europe, par J. D. MEIJER, Chevalier de l'ordre Royal du Lion Beligique, de l'Institut Royal des Pays-Bas, etc. Tom. IV. *Partie moderne*. — Pays-Bas. *La Haye, de l'imprimerie Beligique*. Prijs: 3 gulden. — Wordt uitgegeven: te 's Gravenhage; ter Nederlandsche Drukkerij, Spui No. 72; Amsterdam, G. Du Four, J. van der Heij, Westerman, Gartman, Geisbeek en Comp., P. den Hengst; Rotterdam, van Balen, Immerzeel, J.; Leiden, Luchtman, Wedw. M. Cijfveer, Hazenbergh, Honkoop, Haak, Murrail, Herdingh, van Leeuwen; Haarlem, Wedw. A. Loosjes, Beets; Groningen, Oomkens, van Boekeren; Utrecht, J. van Terveen; Dordrecht, Blussé en van Braam, de Vos en Comp.; Arnhem, P. Nijhoff; Middelburg, van Benthem, J. J. van de Sande; Dender, Brouwer, Karssenbergh; 's Hertogenbosch, Palier en Zoon; Breda, van Bergen en Comp.; Zwolle, van Stegeren; Leeuwarden, Steenbergen van Goor; Zutphen, Wansteven; Tiel, Warmeskerker; Zalt-Bommel, Noman; Brussel, de Mat, Ad. Stapleaux, Weissenbruch, Frank; Antwerpen, Ancelle; Leuven, van de Weijer; Doornik, Dosson-Vallé, Casterman; Bergen, le Roux, Monjot; Gent, de Buscher en Zoon, Dujardin; Houdin; Maastricht, Nypels; Luik, Latour, Collardin.

SCHIEDAM, den 20 September.

Genever, de 30 Virtels, zonder Fust 6^½ L
Amsterdamsche Proef. 7^½ L
Zonder de Belasting.